

Îngerii sunt din nou în centrul atenției – Ger de Koning

Îngerii - ei există (din nou)

Cuprinsul

Introducere	4
Îngerii mai populari decât Dumnezeu	4
Cea mai bună enciclopedie.....	5
1. Originea.....	6
Îngerii sunt creați.....	6
Separarea duhurilor	6
Cauza dramei.....	7
2. Îngerii aleși.....	8
Grade și ranguri.....	8
Îngerul DOMNULUI	8
Heruvim.....	8
Serafimul	8
Arhanghelul.....	9
Tronuri - domnii - stăpâniri - autorități – puteri spirituale.....	9
Îngerii „normali”	9
Alte caracteristici.....	10
3. Îngerii și Domnul Isus	11
Adorarea îngerilor?	11
Îngerii și iudaismul.....	11
Isus: mult mai presus de îngeri.....	11
a. Nu sunt un fiu	11
b. Nu are o relație personală cu Tatăl.....	12
c. Ei se închină Domnului Isus.....	12
d. Făcuți vânturi și flacăra de foc	12
e. Ei nu conduc	12
f. Ei sunt și rămân creaturi	12
g. Ei stau.....	12

Îngerii - ei există (din nou)

Văzut de îngeri	13
Îngerii L-au slujit pe Domnul Isus	13
4. Duhuri slujitoare.....	14
Îngeri și oameni.....	14
a. Fac cunoscute mesaje	14
b. Judecă	14
c. Întăresc	14
d. Protejează	14
e. Eliberează	14
f. Slujirea după adormire.....	15
Apariții de îngeri în Biblie	15
Apariții ale îngerilor în afara Bibliei	15
Biblia împotriva experienței.....	15
Îngeri păzitori?	16
Îngerii sunt duhuri	16
În slujba lui Dumnezeu, în slujirea omului	17
Pe drumul spre mântuire	17
Călătoria pe mare a lui Pavel ca ilustrație	17
Îngeri absenți	18
5. Îngerii și Biserica lui Dumnezeu.....	19
Îngerii și dragostea lui Dumnezeu.....	19
Îngerii se uită la Biserică (Adunare)	19
Îngerii văd înțelepciunea lui Dumnezeu.....	19
Domnul Isus: răsplătit de Dumnezeu	20
Din pricina îngerilor	20
Nu legat de cultură sau de timp.....	20
Ce mai văd îngeri	20
Îngerii ca spectatori	21
6. Îngerii căzuți.....	22
Demonii și influența lor.....	22
Domeniul puteri lui satan și a îngerilor săi	22

Îngerii - ei există (din nou)

Îngeri deja legați.....	22
Un păcat deosebit de îngrozitor.....	22
Caracteristicile demonilor	23
Satan are experiență cu omul	23
Felul de a proceda al lui Satan și al îngerilor săi.....	24
Îngerii aleși: activi sau spectatori	24
Îngerii căzuți: spectatori sau activi.....	24
7. Viitorul îngerilor	26
Viitorul lui satan și al îngerilor săi	26
Oamenii: mai presus de îngerii aleși	26
Îngerii: supuși oamenilor.....	26
Îngerii în Împărăția păcii	27

Îngerii - ei există (din nou)

[Disponibil sub formă de broșură în limba germană: <https://www.daniel-verlag.de/produkt/de-koning-engel-es-gibt-sie-wieder/>] Îngerii aparțin lumii superioare, lumii invizibile, lumii duhurilor. Invizibili, imperceptibili pentru om, dar totuși realitate. Nu este un vis și nici o ficțiune. Există îngeri buni și îngeri răi, duhuri bune și duhuri rele. Există un loc bun unde să mergem, dacă vrem să aflăm ceva despre îngeri? Da, există! În Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu, există nu mai puțin de 250 de referiri la îngeri. Nu sunt chiar puține. Înseamnă că trebuie să existe ceva de descoperit în ea despre originea lor, despre activitatea lor și despre viitorul lor.

Introducere

În studiul, pe care l-ați luat acum în mână, dorim să răsfoim lexiconul lui Dumnezeu. Nu știu dacă aveți acest lexicon; dacă nu, îl puteți comanda de la editorul acestei broșuri. El va fi bucuros să vi-l trimită.

Cine se preocupă cu îngerii pe baza Biblie va întâlni întotdeauna pe Isus Hristos. El este centrul Bibliei, centrul a tot ceea ce a creat Dumnezeu, deci și centrul lumii îngerilor. La îngerii buni, El este centrul admirației; ei tânjesc să-L onoreze. La îngerii răi, El se află în centrul urii; ei doresc să-L dezondere cât mai mult posibil. Puneți-L pe El în centru, și toate lucrurile capătă adevăratul lor sens. Și viața dumneavoastră își capătă adevăratul sens și adevăratul scop atunci când Îl puneți pe El în centru. Dumneavoastră sunteți pentru El, și El este pentru dumneavoastră.

Vă doresc binecuvântarea lui Dumnezeu.

Ger de Koning

Middelburg, Olanda, august 2002

Îngerii mai populari decât Dumnezeu

Îngerii sunt din nou în centrul atenției. Nu că ei nu ar fi existat un timp. Nu, ei sunt din nou în interesul general. În „Spiegel” 52/2001 [n.tr.: aceasta este o revistă în limba germană], un întreg articol le-a fost dedicat. Titlul articolului era [tradus]: „Dubluri plutitoare. Zboară prin cântece pop și magazine ezoterice, cărți și muzee: îngerii sunt cult. Boom-ul acestor ființe ale dorului ușurează suferința realității”.

Din conținutul articolului reieșea clar că există un mare interes în rândul pământenilor pentru acești „agenți secreți spirituali”. Se pare că evenimentele de la New York din 11 septembrie 2001 au dus la un nou interes, mai mare. Cel puțin așa susține filozoful și sociologul Jürgen Habermas în discursul său la primirea Premiului pentru Pace acordat de Asociația Germană a Cărții: 11 septembrie „a făcut să vibreze o coardă religioasă în cea mai intimă parte a societății”.

Fiecare al doilea german crede în îngerul său, care acționează ca un fel de gardă de corp personală; potrivit unui sondaj Forsa, fiecare al zecelea este convins că a întâlnit deja un înger. În schimb, doar aproximativ 12% din populație mai crede în Dumnezeul creștin. Îngerii sunt „în mod clar mai populari decât Dumnezeu”. În prezent, pe piața de carte există peste 250 de cărți despre îngeri. „Enciclopedia îngerilor”, cartea recent publicată de scriitoarea franceză Alix de Saint-André, explorează întrebări despre îngeri „într-un mod amuzant”. Ea spune că un înger nu poate fi văzut cu ușurință, că el este într-adevăr „un angajat al telecomunicațiilor cerești, dar, cu regret, Biblia nu este o carte de telefon”.

Îngerii - ei există (din nou)

Cea mai bună enciclopedie

Nu, Biblia nu este o carte de telefon. Dar ea este cea mai bună „enciclopedie”, cel mai bun lexicon despre îngeri. Există multe relatări ale oamenilor despre apariții de îngeri. Dar ce trebuie să înțelegem din ele? Sunt ele reale sau imaginare? Fiecare relatare valorează la fel de mult ca și persoana care o povestește. Și ce este omul? Nu există nimic mai schimbător decât omul. Singurul care este neschimbător în natura Sa și în declarațiile Sale este Dumnezeu. El a comunicat omului adevărul Său neschimbător - în Cuvântul Său, în Biblie. De asemenea, și despre îngeri. Depindem de El pentru a afla ceva despre îngeri. Îngerii aparțin lumii superioare, lumii invizibile, lumii duhurilor. Invizibil, imperceptibil pentru oameni, dar real. Nu sunt un vis și nici o ficțiune. Există îngeri buni și îngeri răi, spirite bune și spirite rele. În „Enciclopedia” lui Dumnezeu există aproximativ 250 de referiri la îngeri. Nu este un număr mic. Așadar, trebuie să existe acolo ceva de învățat despre originea lor, activitatea lor, viitorul lor.

Îngerii - ei există (din nou)

1. Originea

Îngerii sunt creați

Îngerii. Nu se pot vedea. Și totuși ei există, nenumărați la număr ([Iov 25.3a](#)). Ei există pentru că Domnul Isus i-a creat. Citim acest lucru în epistola către Coloseni 1 ([Col. 1.16](#)). Acolo se spune și de ce El i-a creat: ei sunt „creați pentru El”, pentru gloria Lui, pentru a-L sluji. El i-a creat pe îngeri pentru a face cunoscut în și prin fiecare înger creat ceva din slava Sa ca și Creator. Îngerii aparțin lumii transcendente (supranaturale), spirituale. Ei sunt ființe spirituale. Nu sunt ființe din carne și sânge ([Lc. 24.39](#)), ci ființe cu un trup ceresc, spiritual ([1 Cor. 15.40,44](#)). Ei sunt „stăpânirile și autoritățile” care sunt „în locurile cerești” ([Ef. 3.10](#)).

Mulțimea nenumărată de îngeri nu a luat naștere prin înmulțire. Omului (bărbat și femeie) Dumnezeu i-a dat porunca: „Fiți roditori și înmulțiți-vă” ([Gen. 1.28](#); compară cu [Fapt. 17.26](#)). Cu îngerii nu a procedat la fel. Îngerii nu au sex. Ei aparțin unei alte ordini de lucruri, în care nu există căsătorie și nici procreare ([Mt. 22.30](#); [Mc. 12.25](#); [Lc. 20.35,36](#)). Spre deosebire de om și de animale, care se înmulțesc prin procreare, Domnul Isus a creat fiecare înger în mod individual. Numărul îngerilor, pe care El i-a creat, nu a crescut sau a scăzut cu niciunul de la crearea lor. Numărul minim este scris în Apocalipsa 5: „Zeci de mii de zeci de mii și mii de mii” ([Apoc. 5.11](#)). Așadar, numărul îngerilor care înconjoară tronul de acolo este de câteva sute de milioane. (Aceasta nu-i include pe satan și pe demonii săi, desigur).

Acest număr enorm de îngeri a fost creat de Domnul Isus chiar înainte ca El să creeze pământul. Când DOMNUL îi vorbește lui Iov despre temeliile pământului, El menționează pe îngerii care jubilau de bucurie ([Iov 38.4-7](#)): fiii lui Dumnezeu menționați acolo sunt îngeri. O comparație cu [Iov 1.6](#) și [Iov 2.1](#) arată clar acest lucru.

Separarea duhurilor

În cadrul numărului inițial de îngeri creați s-a ajuns totuși după un anumit timp la o divizare dramatică și irevocabilă. Nu se poate stabili cu exactitate când a avut loc aceasta. Cu toate acestea, putem constata ce a determinat această dramă și cine a luat inițiativa.

În Ezechiel 28, se spun unele lucruri despre împăratul Tirului ([Ez. 28.12-19](#)). Este evident că aceste afirmații au un dublu fond. În spatele împăratului Tirului apare o figură numită „heruvim ocrotitor” ([Ez. 28.14](#)). Un heruvim este un înger care poartă de grijă în mod special de gloria și dreptatea lui Dumnezeu ([Gen. 3.24](#); [Ez. 10.1-22](#)). Din descrierea acestui „heruvim ocrotitor” reiese clar că el avea o poziție specială și calități deosebite. Avea „aripi întinse”, ceea ce subliniază aspectul de scut și de pază (compară cu [Ex. 25.18-22](#); [1 Împ. 6.23-35](#)).

Dumnezeu îi dăduse acestei căpetenii a îngerilor un loc în imediata Sa vecinătate, pe „muntele cel sfânt” al Său. Acolo el umbla „în mijlocul pietrelor de foc”. El se simțea ca la el acasă într-un mediu în care sfințenia lui Dumnezeu mistuie orice păcat („de foc”) și gloria lui Dumnezeu este reflectată de toate („pietre”). Nu era nimic care să sugereze că acest înger cu o poziție înaltă și privilegiată ar fi trebuit să devină nemulțumit. Nu era nimic în neregulă cu el din ziua în care a fost creat, „până când...”.

Odată cu acest „până când” este introdusă o tragedie care nu are egal. Toată excelența acestui heruvim a luat sfârșit dintr-o dată: „până când s-a găsit nedreptate în tine”. Această constatare nu putea fi făcută decât de Dumnezeu, deoarece „nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care [noi și îngerii] avem a face” ([Ev.](#)

Îngerii - ei există (din nou)

4.13). În exterior, totul părea neschimbat. Dar Dumnezeu a văzut în interiorul acestei căpetenii a îngerilor. El a văzut nedreptatea și a numit cauza.

Aici avem căderea celui mai înalt înger, aici începe existența lui satan, aici ia naștere păcatul. A început separarea duhurilor. Prăpastia, care va rămâne pentru eternitate, este un fapt. Pentru om, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, a fost construit un pod peste această prăpastie. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit pe cruce pentru fiecare care se convertește „de la întuneric la lumină și de sub puterea lui Satan la Dumnezeu, ca să primească iertarea păcatelor și moștenire între cei care sunt sfințiți prin credința în Mine [adică în Domnul Isus]” (Fap. 26.18).

Cauza dramei

Cum s-a ajuns ca o nedreptate atât de respingătoare să germineze în acest înger atât de privilegiat? Pentru că el nu mai era orientat spre Dumnezeu, ci era plin de propria lui importanță. A devenit mândru de propria frumusețe (Ez. 28.16,17). Dumnezeu nu putea tolera așa ceva. El Și-a pronunțat judecata.

Isaia vorbește despre același eveniment în capitolul 14: „Cum ai căzut din ceruri, lucefărul, fiu al zorilor! Ești aruncat la pământ, tu, cel care subjugai națiunile! Și tu ziceai în inima ta: «Mă voi înălța în ceruri, îmi voi înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu și voi ședea pe muntele adunării în adâncimile nordului; mă voi sui peste înălțimile norilor, voi fi asemenea Celui Preaînalt!» Dar vei fi coborât în Locuința morților, în adâncimile gropii!” (Is. 14.12-15).

Aici este exprimat și mai clar ce l-a făcut pe acest prinț al îngerilor să fie satan: el dorea să fie ca Dumnezeu. Biblia numește acest păcat mândrie. El a dus la căderea acestui înger. Mândria duce întotdeauna la cădere, chiar și la orice om. Mândria înseamnă să vrei să fii mai mult decât ești, să te înalți mai presus de poziția care ți-a fost dată. Pavel avertizează că cel care vrea să îndeplinească sarcina de supraveghetor în casa lui Dumnezeu nu trebuie să fie un convertit de curând, „ca să nu se îngâmfe și să cadă în vina diavolului” (adică să se înalțe ca diavolul și astfel să cadă sub aceeași judecată a lui Dumnezeu; 1 Tim. 3.6).

De la căderea sa, satan este adversarul vădit necruțător al lui Dumnezeu. Numele „satan” înseamnă „împotrivor”. Dar el nu este singur în lupta sa nemiloasă. De asemenea, el a abuzat de poziția sa înaltă pentru a antrena mulți îngeri în răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu. În Matei 25 citim despre „focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui” (Mt. 25.41), iar în Apocalipsa 12 citim despre satan și îngerii lui (Apoc. 12.9). Acești îngeri au trecut de partea lui. Ei sunt cunoscuți și sub numele de „demoni”.

Dar Dumnezeu a avut grijă ca nu toți îngerii să fie induși în eroare de satan. Sutele de milioane de îngeri din Apocalipsa 5 au fost feriți de acest lucru (Apoc. 5.11). Ei sunt numiți în mod semnificativ „îngeri aleși” (1 Tim. 5.21). Dumnezeu i-a ales să Îi rămână credincioși Lui. Ei continuă să îndeplinească sarcina pentru care El i-a creat.

Acum ne vom îndrepta mai întâi atenția asupra acestor „îngeri aleși”. După aceea, vom studia și activitatea și sfârșitul lui satan și al demonilor săi.

Îngerii - ei există (din nou)

2. Îngerii aleși

Grade și ranguri

Putem recunoaște diferite ranguri și grade în lumea îngerilor. După cum am menționat deja, cuvântul „înger” apare de peste 250 de ori în Biblie. O denumire specială este „Îngerul DOMNULUI”. În plus, citim despre heruvimi, serafimi, arhangheli, tronuri, stăpâniri, principate, puteri, autorități. Vom urmări, în linii mari, ce spune Biblia despre ei.

Îngerul DOMNULUI

Atunci când este folosită această expresie specială, ea se referă adesea la Domnul Isus. În acest caz este vorba de o așa-numită „teofanie”, adică o formă de arătare a lui Dumnezeu. Oriunde se arată Dumnezeu, El o face în Domnul Isus. Deoarece Domnul Isus nu era încă „arătat în carne” (1 Tim. 3.16) în Vechiul Testament, El apare acolo sub forma unui înger. Din context trebuie să se înțeleagă apoi dacă este vorba într-adevăr de o apariție a lui Dumnezeu sau doar de un înger „normal”. În Geneza 16, de exemplu, „îngerul DOMNULUI” este menționat de mai multe ori (Gen. 16.7-14). Contextul arată clar că este vorba despre DOMNUL Însuși (Gen. 16.10,13).

DOMNUL din Vechiul Testament este Domnul Isus. Acest lucru devine clar dintr-o comparație între Isaia 6 și Ioan 12 (Is. 6.1-5; Ioan 12.37-41). Ceea ce este scris despre DOMNUL în Isaia 6.1-5 se referă la Domnul Isus, conform cu Ioan 12.41. Așadar, atunci când se vorbește despre îngerul DOMNULUI ca despre o apariție a DOMNULUI, este vorba despre o apariție a Domnului Isus în Vechiul Testament. De asemenea, în Geneza 22, îngerul DOMNULUI se dovedește a fi DOMNUL Însuși (Gen. 22.15,16).

Heruvim

Heruvimii sunt identificați de mai multe ori cu tronul lui Dumnezeu (Ps. 80.1; 99.1; Is. 37.16) sau stau în legătură cu acesta (Ez. 10:1). Un tron indică guvernarea și exercitarea dreptății. Acest lucru este deja evident în prima mențiune a heruvimilor din Biblie, în Geneza 3 (Gen. 3.24). Acolo, ei veghează ca judecata dreaptă a lui Dumnezeu să fie executată asupra omului care a căzut în păcat: ei blochează calea spre pomul vieții cu o sabie de foc.

Heruvimii sunt văzuți și în cortul întâlnirii, locuința lui Dumnezeu în mijlocul poporului său Israel în pustie: ei sunt brodați pe perdeaua care blochează accesul la Sfânta Sfintelor (Ex. 26.31). Ei păzesc intrarea la Dumnezeu, astfel încât omul păcătos să nu vină la El. Dumnezeu nu poate fi pus niciodată în legătură cu păcatul. În spatele perdelei, pe chivot, Dumnezeu tronează între heruvimi (Ex. 25.22).

Serafimul

Singurul loc, în care sunt menționate aceste ființe, este Isaia 6 (Is. 6.2-7). Conform semnificației numelui lor, sunt „ființe de foc”, îngeri de foc. Ei dau o mărturie clară despre sfințenia lui Dumnezeu, strigând unii către alții: „Sfânt, sfânt, sfânt este DOMNUL oștirilor!” La fel ca heruvimii, ei sunt în legătură cu tronul lui Dumnezeu. La fel ca heruvimii, și ei au aripi. Diferența dintre serafimi și heruvimi pare să fie că serafimii sunt îngeri care aduc laudă, plini de sfințenia lui Dumnezeu, în timp ce heruvimii sunt mai mult preocupați de principiile guvernării drepte a lui Dumnezeu pe pământ.

Îngerii - ei există (din nou)

Arhanghelul

În Biblie se vorbește doar de două ori despre un arhanghel (1 Tes. 4.16; Iuda 9). În al doilea loc, un arhanghel este menționat pe nume, arhanghelul Mihail; în primul loc apare doar cuvântul „arhanghel”. În afară de Mihail, dintre îngerii din Biblie, doar Gabriel este menționat pe nume, pur și simplu ca „îngerul Gabriel” (Lc. 1.26; compară cu Lc. 1.19; Dan. 8.16; 9.21). Așadar, doar Mihail este numit arhanghel, Gabriel nu este.

Tradiția Bisericii vorbește de un total de șapte arhangheli. Acest punct de vedere se bazează pe Apocalipsa 8, unde se vorbește despre „cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu” (Apoc. 8.2). Pe lângă cele două nume deja menționate, în tradiția bisericească circulă și numele Rafael, Uriel, Raguel, Remiel și Raziel. Dar nu există nicio bază biblică pentru acestea. Prin urmare, putem lăsa deoparte așa-numiții arhangheli ca fiind simple invenții. Singura sursă de încredere pentru preocuparea cu îngerii este Biblia.

La o examinare mai atentă cu privire la Mihail devine mult mai clar; numele său este menționat și în Daniel 10 și 12 și în Apocalipsa 12 (Dan. 10.13; 12.1; Apoc. 12.7). În aceste pasaje, el se dovedește a fi întotdeauna adversarul lui satan. Semnificația numelui său („Cine este ca Dumnezeu?”) îl face un instrument potrivit împotriva lui satan. La urma urmei, satan a vrut să se facă egal cu Dumnezeu (Is. 14.14). Dar nimeni nu este ca Dumnezeu (Is. 40.25; Ier. 10.6,7; 49.19; 50.44). Remarcabilă este și relația care pare să existe între Mihail și Israel. De fiecare dată când se vorbește despre el, este în legătură cu acest popor.

Tronuri - domnii - stăpâniri - autorități – puteri spirituale

Acești termeni se referă, de asemenea, la îngeri (de exemplu, Ef. 6.12; Col. 1.16; 1 Pet. 3.22). Să ne uităm la Efeseni 6, de exemplu (Ef 6.12). Acolo se face un contrast clar între ceea ce este vizibil („carnea și sângele”) și ceea ce este invizibil („puterile spirituale ... în locurile cerești”).

Este dificil de spus care este diferența dintre termenii individuali. În orice caz, eu nu sunt în măsură să fac acest lucru. Posibil ca clasificarea dată aici să indice un grad ridicat de organizare în cadrul lumii îngerilor. Cel mai important lucru este că toate aceste puteri sunt create de Hristos și Îi sunt supuse Lui.

Îngerii „normali”

Mai rămâne să vedem ce sunt îngerii „normali”. Cuvântul „înger” înseamnă „mesager, ambasador, trimis”. Acest lucru poate însemna un mesager ceresc, dar și un mesager omenesc. Cuvântul „înger” ca termen pentru mesagerii omenești se găsește în Hagai 1, Maleahi 2 și Apocalipsa 1 (Hag. 1.13; Mal. 2.7; Apoc. 1.20).

Îngerii nu sunt ființe veșnice, ci ființe create. Cu toate acestea, ei vor continua să existe în veșnicie. Ei au o personalitate proprie. Ei au, de asemenea, o voință. (Acesta este motivul pentru care satan este judecat personal pentru răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu, la fel ca toți îngerii care l-au urmat). Ei sunt înzestrați cu înțelegere, cu înțelepciune (2 Sam. 14.17,20). Cearta lui Mihail cu satan în legătură cu trupul lui Moise relevă o convingere și o chibzuire personală, iar el trage o concluzie din aceasta: „n-a îndrăznit să aducă împotriva o învinuire de hulă, ci a spus: «Domnul să te mustre!»” Iuda 9). Acest mod de a acționa cu discernământ îl găsim și în conversația lui Gabriel cu Zaharia (Lc. 1.11-21): El îi impune o pedeapsă lui Zaharia pentru că nu a crezut cuvintele lui Gabriel („cuvintele mele”, Lc. 1.20).

Îngerii au și ei sentimente. Ei s-au bucurat la creație (Iov 38.4-7). Iar Domnul Isus spune în parabola Sa despre drahma pierdută: „Astfel, vă spun, este bucurie înaintea îngerilor lui

Îngeri - ei există (din nou)

Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește” (Lc. 15.10). Aici este vorba despre bucuria lui Dumnezeu percepută de îngeri. Dar, cei care s-au bucurat la creație, nu ar trebui să participe și la bucuria lui Dumnezeu atunci când cineva devine „o creație nouă” (2 Cor. 5.17)?

Alte caracteristici

Îngeri, așadar, sunt personalități. Ei posedă o voință, înțelepciune și discernământ, sentimente. În ciuda tuturor imaginilor și picturilor, ei nu sunt figuri înaripate și drăguțe, care stau pe un nor și cântă la harpă. Cu excepția heruvimilor și serafimilor, nu există nicăieri vreun indiciu că îngeri ar avea aripi. Mai degrabă, ei sunt numiți „puternici în tărie” (Ps. 103.20). Expresii precum „autorități și puteri” (1 Pet. 3.22) și „un înger puternic” (Apoc. 18.21) subliniază acest lucru. Acestea sunt ființe care inspiră adesea teamă și venerație la apariția lor. Credincioșilor temători le adresează mai întâi un cuvânt liniștitor, înainte de a le transmite mesajul lor (Lc. 1.13,13,30; 2.10; Mt. 28.2-5).

O altă caracteristică importantă este ascultarea lor. Fără nicio contradicție, ei fac instantaneu ceea ce Dumnezeu le spune să facă. Ei sunt „împlinitori ai Cuvântului Său, ascultători de glasul Cuvântului Său” (Ps. 103.20). În cer, ei fac voia Tatălui, care este în ceruri (Mt. 6.10). Ei sunt „slujitori, împlinitori ai voii Lui” (Ps. 103.21). Cuvântul „slujitori” redă excelent efectul ascultării lor. În Evrei 1, ei sunt numiți mai întâi „slujitori” (Ev. 1.7) și puțin mai târziu „duhuri slujitoare” (Ev. 1.14).

Îngerii - ei există (din nou)

3. Îngerii și Domnul Isus

Adorarea îngerilor?

În capitolul tocmai citat din Evrei 1, autorul face o comparație unică între Domnul Isus și îngerii (Ev. 1.5-14). În șapte citate din Vechiul Testament, superioritatea infinită a Domnului Isus față de îngeri este demonstrată în mod incontestabil. Acest lucru era necesar deoarece iudeii acordau o onoare excesivă îngerilor. Ei se închinau îngerilor (Col. 2.18). Or, tocmai acest lucru este exact ceea ce un înger nu vrea și nici nu acceptă. Îngerii refuză să accepte onoarea din partea oamenilor (Apoc. 19.10; 22.9). Ei se numesc pe ei înșiși „împreună-rob” ai tuturor oamenilor care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se află pe același nivel cu aceștia ca slujitori; astfel de oameni resping și ei orice onoruri (Fap. 10.25,26; 14.15). Nicio creatură nu are dreptul să fi adorată; numai Dumnezeu are acest drept.

Îngerii și iudaismul

Autorul Epistolei către Evrei face această comparație, pentru că destinatarii credincioși ai epistolei le era greu să se desprindă de vechiul sistem iudaic. Acest sistem, din cauza venirii lui Hristos, a lucrării Sale și a înălțării Sale, era „învechit și îmbătrânit, aproape de dispariție” (Ev. 8.13). Însă, îngerii formau o parte esențială a întregului sistem iudaic. Ei fuseseră chiar implicați în fondarea lui: prin ei fusese dată Legea poporului (Fap. 7.53; Gal. 3.19; Ev. 2.2). De asemenea, în Vechiul Testament, DOMNUL (Yahve) S-a arătat de obicei sub forma unui înger, îngerul DOMNULUI (vezi mai sus).

Din aceste motive, în imaginația iudeilor, îngerii erau cele mai înalte ființe din univers după Dumnezeu. Ei erau mesagerii aleși ai voinței divine. Acum, faptul că o Persoană divină ar fi devenit Om a cauzat probleme pentru gândirea lor. Pentru iudei, un om avea un rang mult mai mic decât un înger. Și chiar aveau dreptate în această privință: la urma urmei, Ioan a vrut să se închine unui înger (Apoc. 19.10; 22.8,9). Dar, așa spune autorul Epistolei către Evrei, Hristos ca Om a ocupat o poziție mult mai înaltă decât cea a îngerilor.

Isus: mult mai presus de îngeri

De aceea, imediat înainte de a-și începe comparația, el spune că Hristos „S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte, luând un loc cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei” (Ev. 1.3,4). Domnul Isus are, ca moștenire unică a Sa, un Nume care îl depășește cu mult pe cel al îngerilor.

Numele indică adesea în Biblie ce fel de persoană este cineva (compară cu Mt. 1.21; Ev. 7.1,2). În cazul Domnului Isus, este vorba aici de un Nume fără o descriere mai detaliată. Aceasta înseamnă că termenul „Nume” poate fi înțeles aici în sensul cel mai larg posibil. „Numele” include toate însușirile lui Hristos. În versetele următoare, autorul enumeră câteva dintre ele, pentru a clarifica diferența față de îngeri și măreția deasupra lor. El face acest lucru pe baza a ceea ce iudeii puteau citi în propriile lor scrieri din Vechiul Testament. Prin această comparație aflăm din nou mai multe despre îngeri.

a. Nu sunt un fiu

Ev. 1.5a: Numai Domnului Isus I-a spus Dumnezeu că El este Fiul Său. Niciodată Dumnezeu nu a spus acest lucru vreunui înger personal. Îngerii sunt într-adevăr numiți fii ai lui Dumnezeu (Gen. 6.2; Iov 1.6), dar acest lucru este înțeles în sensul de creaturi. La fel și Adam este numit

Îngerii - ei există (din nou)

fiul lui Dumnezeu (Lc. 3.38). Un înger este în legătură cu Dumnezeu doar ca o creatură în raport cu Creatorul ei.

b. Nu are o relație personală cu Tatăl

Ev. 1.5b: Aici este subliniată relația personală a Tatălui cu Fiul. Dumnezeu dă mărturie despre această relație atunci când spune: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea!” (Lc. 3.22). Chiar și pentru cel mai ales înger nu există o astfel de mărturie în Biblie.

c. Ei se închină Domnului Isus

Ev. 1.6: Adorarea se cuvine doar unei Persoane divine. „Toți” îngerii sunt chemați la aceasta, nu doar unii. Ei sunt numiți „îngerii lui Dumnezeu”. Acest lucru arată clar că aceste creaturi sunt foarte apropiate de El. De asemenea, arată că ei sunt instrumente ale puterii și guvernării Sale. Dar, oricât de privilegiați ar fi, ei trebuie să se închine Întâiului Născut la intrarea Sa în lume. Acesta este motivul pentru care s-au bucurat la nașterea Sa (Lc. 2.13).

d. Făcuți vânturi și flacără de foc

Ev. 1.7: Îngerii au fost făcuți pentru ceva, și anume „vânturi” (sau „duhuri”) și „flacără de foc”. Fiul, dimpotrivă, nu a fost făcut pentru ceva. El este Fiul, în timp ce îngerii nu sunt comparați cu nimic altceva decât cu forțele elementare ale vântului și focului. Mesagerii, aceste ființe nevăzute, sunt iuți și nevăzute precum vântul, dar lucrarea lor este perceptibilă. Ei sunt slujitori cu o putere ca focul, teribilă, nimicitoare, mistuitoare. Astfel, îngerii sunt într-adevăr mai presus de oameni, dar Fiul este infinit mai presus de îngeri.

e. Ei nu conduc

Ev. 1.8,9: Acest citat numește însușirile domniei și ale caracterului netrecător. În centru stă Fiul. El nu este făcut pentru ceva, asemănător îngerilor, ci Dumnezeu Îl recunoaște pentru ceea ce este: Dumnezeu. El are un tron care dănuiește pentru veșnicie. Este un tron veșnic, deoarece temeliea lui este dreptatea. Tronurile oamenilor nu au această temelie și, prin urmare, sunt de natură temporară. Tronul Său include o guvernare care este legală. Îngerii nu stau pe un tron. Ei stau în fața tronului, gata să slujească.

f. Ei sunt și rămân creaturi

Ev. 1.10-12: Acest pasaj începe cu „Și” și, prin urmare, este o continuare a versetului anterior. Este o completare la ceea ce s-a spus deja despre Fiul. El este văzut aici nu doar ca ființă umană, ci ca ființă umană în cea mai profundă umilință, în suferință și moarte. Cu toate acestea, El este recunoscut de Dumnezeu ca fiind Creatorul cerului și al pământului. Chiar dacă a fost umilit, El era Creatorul, chiar și Creatorul îngerilor. În contrast cu faptele Sale, El Însuși va rămâne. Există o diferență enormă între Creator și creație. Creația va fi transformată, dar El Însuși este Eternul și Cel care nu Se schimbă.

g. Ei stau

Ev. 1.13,14: Fiul a primit de la Dumnezeu locul Său propriu la dreapta Majestății în ceruri. Chiar și celui mai puternic înger, Dumnezeu nu-i va spune niciodată ceea ce îi spune Fiului: „Șezi la dreapta Mea”. Fiul șade acum, în timp ce îngerii stau întotdeauna în picioare (Lc. 1.19; Apoc. 8.2)*. Când Mihail și îngerii săi vor lupta împotriva balaurului și a îngerilor săi și vor fi învingători (Apoc. 12.7,8), ei se vor întoarce în prezența lui Dumnezeu și vor sta acolo. Ei își

Îngerii - ei există (din nou)

vor ocupa din nou cu smerenie locul de slujitori și vor aștepta următoarea misiune. Căci ei sunt „toți duhuri slujitoare trimise pentru a le sluji celor care vor moșteni mântuirea”.

* Îngerii stau întotdeauna în prezența lui Dumnezeu. Citim și despre îngeri care șed, dar acolo îi vedem pe pământ (Jud. 6.11; Mt. 28.2; Ioan 20.12).

Văzut de îngeri

Îngerii sunt, așadar, duhuri slujitoare. Slujirea lor pentru oameni va urma într-un moment. Slujirea, pe care ei au făcut-o Domnului Isus, când El era pe pământ ca Om, merită o atenție specială. În 1 Timotei 3, într-*un singur* verset, există o mare bogăție de slavă, care are legătură cu întruparea Domnului Isus. În aceasta, îngerii au și ei un loc. „Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: «Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie.»” (1 Tim. 3.16). Merită să dedicăm mai mult timp fiecărei părți a acestui verset. În contextul acestui studiu, însă, ne interesează doar afirmația „văzut de îngeri”.

Îngerii nu L-au văzut niciodată pe Creatorul lor. Dumnezeu, la urma urmei, locuiește într-o lumină inaccesibilă (1 Tim. 6.16). Despre serafimi citim că își acoperă fețele cu două aripi (Is. 6.2), întrucât le este imposibil să vadă ceva din acea strălucire orbitoare a lui Dumnezeu. Dar când Se naște Domnul Isus, ei Îl văd pe Creatorul lor. Uimirea lor la faptul că El a devenit Om va fi fost mare. La urma urmei, ei văzuseră deja destul de mult despre Om în slujba lor pe pământ, iar acest lucru nu trebuie să le fi oferit o imagine impresionantă. Dar când El Se naște, ei sunt acolo. Un înger anunță o mare bucurie. După ce El a vorbit, „deodată a fost împreună cu îngerul o mulțime de oștire cerească, laudând pe Dumnezeu și spunând: «Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!»”. (Lc. 2.8-15).

Îngerii L-au slujit pe Domnul Isus

Când Domnul Isus a crescut și Și-a început slujirea, a fost mai întâi ispitit de diavol timp de 40 de zile. El rezistă cu brio acestor ispite. „Atunci diavolul L-a lăsat; și, iată, îngeri s-au apropiat și Îi slujeau” (Mt. 4.11). Când se află în Ghetsimani, „I s-a arătat un înger din cer, întărindu-L” (Lc. 22.43). Când, puțin mai târziu, este luat în captivitate, El este conștient că se poate folosi de o mare putere îngerească (Mt. 26.53). El vorbește de „mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri”. Asta înseamnă 72.000 de îngeri chiar acolo. Dacă ne gândim că *un singur* înger a omorât odată 185.000 de oameni într-*o singură* noapte (Is. 37.36), înseamnă că această putere îngerească ar fi capabilă să distrugă întreaga lume de două ori astăzi. Imaginați-vă că acești îngeri au privit cu sufletul la gură cum creaturi neputincioase își tratau Creatorul. Imaginați-vă că *un* suspin al Mântuitorului ar fi fost suficient pentru a-i face să se grăbească să Îl elibereze pe Creatorul lor.

Un înger a rostogolit piatra de pe mormânt după învierea Mântuitorului (Mt. 28.2). Acest înger a mărturisit femeilor învierea Domnului Isus (Mt. 28.6). Îngerii au fost prezenți atunci când El S-a întors la cer (Fap 1.10). Ei vor fi prezenți și atunci când El Se va întoarce pe pământ (2 Tes. 1.7).

4. Duhuri slujitoare

Îngeri și oameni

Îngerii sunt, așadar, duhuri slujitoare. Faptul că L-au slujit pe Domnul Isus cu mare bucurie este de înțeles. Dar slujesc ei cu bucurie și pe credincioșii care eșuează și sunt slabi? Cu siguranță că ,da, pentru că este bucuria lor să-L slujească pe Dumnezeu, iar atunci când Dumnezeu le dă sarcina de a-i ajuta pe credincioșii falimentari și slabi, ei o fac cu bucurie. Sarcinile lor sunt vaste. Munca lor nu este plictisitoare. Li se dau cele mai diverse sarcini:

a. Fac cunoscute mesaje

Uneori trebuie să transmită un mesaj. Avraam este vizitat de trei îngeri ([Gen. 18.1-9](#)). Sunt trei bărbați. Avraam află că el și Sara vor avea un fiu. Pe parcursul istorisirii devine clar că unul dintre cei trei este Însuși DOMNUL. Apoi, doi dintre bărbați pleacă mai departe, în timp ce DOMNUL rămâne la Avraam pentru a-i spune ce vrea să facă ([Gen. 18.16,17](#)). Ceilalți doi bărbați se duc la Sodoma. Geneza 19 spune: „Și cei doi îngeri au venit la Sodoma seara” ([Gen. 19.1](#)). Deci este clar că Avraam a primit vizita unor îngeri. Acum ei se duc la Lot. Ei au și pentru el un mesaj. Nu este deloc plăcut. Dar este un mesaj spre binele lui. Avraam și Lot fac parte amândoi din categoria celor pentru care sunt trimiși îngerii: Amândoi vor „moșteni mântuirea”. - În Faptele apostolilor 8, un înger are un mesaj pentru Filip ([Fap. 8.26](#)).

b. Judecă

Uneori, ei trebuie să exercite judecata. Irod a experimentat acest lucru. El a crezut că își poate asuma venerarea divină. „Și îndată l-a lovit un înger al Domnului, pentru că nu a dat glorie lui Dumnezeu; și, fiind mâncat de viermi, a murit.” ([Fap. 12.23](#)).

c. Întăresc

Uneori sunt trimiși pentru a reda putere slujitorilor oboșiți ([1 Împ. 19.5](#)). După cum s-a spus deja, când Domnul Isus se afla în Ghetsimani, „un înger a venit din cer ca să-L întărească” ([Lc. 22.43](#)). În celelalte Evanghelii nu se menționează aici niciun înger. Cu toate acestea, menționarea îngerului de către Luca se potrivește cu modul în care Îl descrie pe Domnul Isus: el Îl prezintă ca fiind Omul adevărat. Îngerul, însă, Îl întărește doar fizic, nu și prin faptul că Îi dă curaj.

d. Protejează

Uneori, o întreagă armată merge alături de aparținătorii poporului lui Dumnezeu pentru a-i proteja, pentru a-i încuraja prin prezența lor. Iacov are parte de această experiență atunci când fuge de fratele său Esau ([Gen. 32.1](#)). Elisei îl încurajează pe slujitorul său neliniștit, lăsându-l să întrezărească „lumea superioară” ([2 Împ. 6.17](#)).

e. Eliberează

Uneori îi eliberează pe slujitorii lui Dumnezeu captivi. Dumnezeu îi trimite cu această misiune, dacă El consideră că acești slujitori Îl pot sluji mai bine în libertate ([Fap. 5.19,20](#); [12.5-11](#)). Pe alți slujitori îi lasă în închisoare. Uneori, El permite chiar să fie uciși ([Fap. 12.2](#)). Dumnezeu rămâne suveran în folosirea îngerilor. Îngerii nu sunt „la datorie” pentru credincioși.

Îngerii - ei există (din nou)

f. Slujirea după adormire

Ei îi aduc pe credincioșii adormiți în fericire la Dumnezeu. „Și a fost că săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam” (Lc. 16.22). Nu există nimic care să sugereze că Domnul Isus spune o poveste fictivă cu incidentul omului bogat și al săracului Lazăr. El arată aici ce se întâmplă cu adevărat atunci când cineva moare.

Apariții de îngeri în Biblie

Una dintre cele mai frecvente întrebări despre îngeri este cea referitoare la aparițiile lor. Acest lucru este legitim, pentru că îngerii *s-au arătat*. Ei s-au arătat lui Avraam și, de asemenea, lui Lot. Cum? Ca oameni obișnuiți, care nu puteau fi priviți ca fiind îngeri (Gen. 18.16,17; 19.1). Oferindu-le ospitalitate, atât Avraam, cât și Lot „au găzduit îngeri fără să știe” (Ev. 13.2). Sunteți credincios și nu ați văzut niciodată un înger? Dă dovadă de ospitalitate și, în fața scaunului de judecată al lui Hristos, se va arăta câți îngeri ai văzut fără să-i recunoști ca atare (compară cu Mt. 25.34-40).

În evanghelia după Matei 28, la mormântul Domnului Isus, în dimineața învierii, apare un înger, a cărui „înfățișare era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada” (Mt. 28.3). Acest lucru face mai multă impresie decât un înger care apare ca om obișnuit: „De frica lui, paznicii s-au cutremurat și au fost ca morți”. Dar nu numai soldații necredincioși sunt speriați. Apariția lui le însuflă teamă și femeilor, dar îngerul le liniștește (Mt. 28.4,5; compară cu Lc. 1.12; 2.9; Dan. 8.17). La înălțarea la cer, se vorbește despre „doi bărbați în haine albe” (Fap. 1.10). Corneliu îl descrie pe îngerul lui Dumnezeu care l-a vizitat (Fap. 10.3) ca fiind „un bărbat în veșmânt strălucitor” (Fap. 10.30). Prin urmare, îngerii pot apărea atât în mod discret, cât și în mod vizibil, cu strălucirea unui înger (compară cu Fap. 6.15). Atunci când apar vizibil, ei inspiră adesea teamă, o mare teamă. Îngerii vin din sfințenia lui Dumnezeu. Oamenii care intră în contact cu ființele cerești exclamă un „vai” asupra lor (Jud. 6.22; Is. 6.5; Dan. 8.16,17; Lc. 2.9).

Îngerii pot apărea și în vis (Mt. 1.20; 2.13). Este posibil că Domnul i-a vorbit lui Pavel într-o viziune tot prin intermediul unui înger (Fap. 18.9). Limitele nu sunt întotdeauna la fel de clare. Nici nu este necesar, deoarece îngerii sunt atât de unitar cu mesajul lor, încât vorbirea lor poate fi considerată ca fiind vorbirea lui Dumnezeu.

Apariții ale îngerilor în afara Bibliei

Multora li se pare destul de plăcut să știe ce fac îngerii. Este edificator să vedem ce este scris despre îngeri în Biblie. Dar poate că un cititor își spune: „Toate acestea nu mă captivează la fel de mult ca și problema înfățișării lor. Ce poate însemna un înger pentru viața mea? Dacă aș putea să văd unul măcar o dată, cu siguranță mi-ar întări viața de credință. Cum îl pot vedea sau în ce îl pot recunoaște?”

Acum, poveștile despre apariții angelice sunt așa de multe ca o legiune. Cei care spun că au văzut unul pot face mult sau puțin tam-tam despre asta. Dar era o apariție reală? Cert este că este vorba de o experiență personală. Aceasta nu poate fi verificată de alții. De asemenea, o experiență personală nu poate fi contestată. Dar ce ar trebui să fac cu ea? Trebuie ca eu, care nu am avut niciodată o astfel de experiență, să o cer și eu? Trebuie să mă simt defavorizat, dacă o astfel de experiență lipsește?

Biblia împotriva experienței

Este periculos pentru viața de credință să ceri o apariție angelică ca experiență specială. Nu spun că experiența nu joacă un rol în credință. Cei care nu experimentează credința lor au o

Îngerii - ei există (din nou)

credință moartă. Nu, eu mă refer la o dorință de mai mult, de ceva împotriva căruia ne avertizează Scriptura: pătrunderea în lumea nevăzută (Col. 2.18). Cine face acest lucru face enorm de mult jocul diavolului. El știe că îi poate atrage pe credincioși departe de terenul solid al Scripturii. Cei care vor să lase experiențele să joace un rol alături de Scriptură sfârșesc în nisipurile mișcătoare ale sentimentelor umane. Acest lucru se întâmplă adesea foarte treptat. Fără să-și dea seama, cineva se îndepărtează tot mai mult de Scriptură, se abate de pe cale și, în cele din urmă, se scufundă în mocirlă.

Nu trebuie să facem ca experiența să fie mai importantă decât credința. De asemenea, nu avem voie să facem credința să depindă de experiență. Credința se îndreptată spre Dumnezeu și spre Cuvântul Său. Dumnezeu este Dumnezeul adevărului, Cuvântul Său este adevărul, independent de experiența noastră. Puterea credinței se arată tocmai prin faptul că avem încredere în Dumnezeu și în Cuvântul Său, chiar dacă nu experimentăm anumite lucruri. Credința spune: Noi știm! Dumnezeu dorește ca noi să ne punem nădejdea doar în El, în Domnul Isus și în Cuvântul Său, și nu în experiențe angelice sau în orice altă experiență.

Îngeri păzitori?

Nu trebuie să lipsească un cuvânt despre „îngerii păzitori”. Ideea îngerilor păzitori își are originea într-un cuvânt al Domnului Isus din Matei 18. Acolo El ne avertizează să nu disprețuim „pe unul dintre acești micuți” (Mt. 18.10). „Pentru că”, adaugă El, „vă spun că îngerii lor, în ceruri, privesc neîncetat fața Tatălui Meu care este în ceruri”. Dar este oare corect să concluzionăm de aici că fiecare copil are propriul său „înger păzitor”?

Este cu siguranță adevărat că copiii se află sub atenția specială a Domnului Isus. Se poate chiar deduce din Matei 2 că Domnul Însuși S-a bucurat de protecția unui înger în copilărie (Mt. 2.13,19). Dar savurarea unei purtări de grijă deosebită nu înseamnă însă că fiecare copil sau fiecare persoană are alături de el un înger deosebit, care să îl protejeze.

Nici Matei 18 nu pare să se refere la copiii mici. Domnul nu vorbește despre copii, ci despre micuți (Mt. 18.6,10). „Micuț” nu se referă aici la vârstă sau la înălțime, ci are sensul de „neînsemnat” sau „smerit” și desemnează pe cineva care „are o părere mică despre sine”. Domnul se referă aici prin „acești micuți” la discipolii săi. Îngerii de aici sunt mai degrabă ființe care îi reprezintă în mod constant pe acești micuți în fața Tatălui sau atrag atenția Tatălui asupra existenței lor. Atunci când în acest pasaj se vorbește de protecție, este vorba de protecție din partea Tatălui și nu din partea îngerilor. Micuții pot fi disprețuiți pe pământ, dar reprezentanții cerești ai acestor micuți sunt în mod constant în prezența imediată a lui Dumnezeu Tatăl. De aici îngerii își primesc autoritatea pentru slujirea lor. Slujirea lor este pentru cei mici (Ev. 1.14).

Îngerii sunt duhuri

O altă explicație este aceea că „îngerii” „micuților” sunt duhurile micuților după moartea lor. După moartea lor, acești micuți văd întotdeauna fața Tatălui ceresc. „Nu-i disprețuiți pe acești micuți”, spune Domnul, „căci destinul lor este slava neacoperită a prezenței Tatălui”. Această explicație se potrivește și cu ceea ce citim despre Petru în Faptele apostolilor 12.

După ce Petru a fost eliberat din închisoare de către un înger, el se duce la casa Mariei. Acolo, credincioșii tocmai se roagă pentru el. El bate la ușă. Roda, menajera, aude vocea lui Petru la ușă. Ea este atât de încântată încât, în loc să deschidă, aleargă repede înăuntru pentru a spune că Petru este la ușă. Deși s-au rugat pentru el toată noaptea, nu o cred. În ciuda protestelor ei, că este într-adevăr Petru, ei spun: „Este îngerul lui” (Fap. 12.15). Acest cuvânt a întărit ideea

Îngerii - ei există (din nou)

că Dumnezeu ar atribuit fiecărui credincios propriul înger. Dar nu acesta este sensul a ceea ce spun credincioșii despre Petru. Ei se referă la „duhul” său.

Domnul Isus ne învață că, la înviere, credincioșii vor fi „ca îngerii din cer”. În acest sens, El subliniază că îngerii nu se căsătoresc (Mt. 22.30) și nu mai mor (Lc. 20.36). Această învățătură a Domnului pare să sublinieze posibilitatea de a ne gândi la „îngerii micuților” și la „îngerul lui Petru” în termeni de „duh” al acestora după moartea lor.

În slujba lui Dumnezeu, în slujirea omului

Va fi devenit clar că, deși îngerii sunt folosiți în slujirea omului, ei sunt în slujba lui Dumnezeu. Dumnezeu determină activitatea lor. Dacă El consideră necesar ca un înger, sub orice formă, să protejeze sau să ajute pe unul dintre copiii Săi, este pentru ca El să fie onorat pentru aceasta. Aceasta a fost și reacția lui Petru atunci când un înger l-a eliberat din închisoare. După ce îngerul își termină misiunea, dispare. Atunci Petru își revine și spune: „Acum știu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scos din mâna lui Irod și din toată așteptarea poporului iudeilor” (Fap. 12.11). Domnul a făcut-o. El primește gloria, nu îngerul.

Ori de câte ori îngerii sunt activi în lumea oamenilor, aceasta se referă la circumstanțe externe. Ei protejează, ajută, previn, eliberează, judecă, arată direcția, însoțesc, anunță un eveniment care urmează să aibă loc, dau ordine să se acționeze sau să se vorbească. În toate acestea există o mare încurajare pentru credincios.

Pe drumul spre mântuire

Îngerii îi ajută pe credincioși în călătoria lor pe pământ. Scopul final al acestei călătorii este „mântuirea” (Ev. 1.14). Aceasta se referă la Împărăția milenară a păcii. Acum, totul pe pământ este încă în dezordine și haos. Acest lucru se datorează proastei gestionări și comportamentului greșit al omului. Atunci va domni pacea. Acest lucru se datorează faptului că Domnul Isus va domni atunci. Și toți cei care Îi aparțin Lui vor putea să savureze binecuvântările care vin de la El.

Acum nu este încă atât de departe. Stăpânirea asupra lumii îi aparține încă lui satan. El este „dumnezeul veacului acestuia” (2 Cor. 4.4) și „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12.31). El face tot ce-i stă în putință pentru a se asigura că credincioșii pierd orientarea privirii spre mântuirea viitoare. El vrea să-i descurajeze și să-i pună în situații dificile, astfel încât ei să renunțe la încrederea lor în Dumnezeu.

Călătoria pe mare a lui Pavel ca ilustrație

Pavel s-a aflat într-o astfel de situație dificilă la bordul unei corăbii, care era în pericol de a se scufunda. El era în drum spre Roma. Acolo urma să se prezinte în fața împăratului. Nu ar fi putut fi împiedicat acest lucru acum? Apoi primește vizita unui înger al lui Dumnezeu. El relatează acest lucru în fața întregului echipaj al corăbiei: „Pentru că un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu și căruia Îi slujesc a stat lângă mine în noaptea aceasta, spunând: «Nu te teme, Pavele! Tu trebuie să stai înaintea Cezarului; și, iată, Dumnezeu ți i-a dăruit pe toți cei care sunt în corabie cu tine»” (Fap. 27.23,24). Pe baza acestui cuvânt, el încurajează echipajul. Și să observăm că Pavel nu mai spune niciun cuvânt despre acest înger. În încurajarea sa, el spune: „Pentru că am încredere în Dumnezeu că va fi așa cum mi s-a spus” - și nu: „Am încredere în înger”. De aceea, istorisirea se încheie și cu cuvintele: „Și așa a fost că toți au ajuns în siguranță la țarm” (Fap. 27.44).

Îngerii - ei există (din nou)

În călătoria lui Pavel cu corabia putem vedea o imagine a călătoriei creștinului credincios prin viață. La fel ca în călătoria lui Pavel, îngerii joacă un rol în călătoria creștinului credincios. Dumnezeu își folosește îngerii, atunci când consideră că este necesar și după cum se potrivește situației. Creștinul credincios va recunoaște mâna și vocea lui Dumnezeu în toate lucrurile pe care le întâlnește în călătoria sa spre „mântuire”.

Îngeri absenți

Dumnezeu Se folosește de îngeri. Aceștia joacă un rol în călătoria creștinului credincios. Deci, înseamnă aceasta că Dumnezeu îi salvează întotdeauna pe ai Săi din toate dificultățile și Se folosește de îngerii Săi pentru a face acest lucru? Nu este atât de simplu.

În Faptele apostolilor 12, Petru este eliberat de un înger. Dar la începutul acestui capitol se spune că Iacov a fost ucis cu o sabie. Au fost îngerii pur și simplu neatenți? Să ne uităm din nou la Pavel. În Faptele apostolilor 27 am văzut că a fost vizitat de un înger pe corabie. Dar în capitolul următor, el petrece cel puțin doi ani în captivitate la Roma. Niciun înger nu apare pentru a-l elibera. Nu puteau îngerii să facă ceva în această privință? Iar când mai târziu este condamnat la moarte, niciun înger nu vine să oprească mâna călăului. De atunci, nenumărați creștini au fost aruncați în închisori, torturați cu cruzime și, în cele din urmă, executați fără milă. Niciun înger nu a venit să-i elibereze. Și în Vechiul Testament găsim cum Dumnezeu îi protejează pe unii cu ajutorul îngerilor ([Dan. 6.23](#)). Dar mulți alți credincioși au pierit ([Ev. 11.35-38](#)) fără ca îngerii să vină să-i elibereze. A fost oare motivul lipsa de interes?

Bineînțeles că nu. Îngerii au cel mai mare interes pentru ceea ce se întâmplă în viața credincioșilor. La fel cum legiunile au stat gata să se grăbească să intervină la suspinul Domnului Isus ([Mt. 26.53](#)), ei au stat și stau gata pentru orice credincios care are nevoie de ajutorul lor. Dar nu sunt ei înșiși cei care stabilesc ce este mai bine pentru aparținătorii poporului lui Dumnezeu. Acest lucru este determinat de Dumnezeu. Cu toate acestea, tot ceea ce văd îngerii în viața credincioșilor care suferă este o învățătură pentru ei. Ei învață din aceasta ce poate face Dumnezeu în oamenii slabi care se încred în El.

5. Îngerii și Biserica lui Dumnezeu

Îngerii și dragostea lui Dumnezeu

Poziția îngerilor este în apropierea lui Dumnezeu. Puterea lor o depășește cu mult pe cea a omului. Ei sunt ascultători, își îndeplinesc sarcinile imediat și perfect. Ei acționează cu înțelepciune, cu chibzuință. Aspectul lor impune respect. Ei sunt modești, refuză orice onoare, pe care omul vrea să le-o acorde. Ei arată spre singurul care are dreptul de a fi venerat. Și ei înșiși se închină lui Dumnezeu (Neem. 9.6). Ei Îi aduc omagiu Celui care i-a creat. Dar nu citim nicăieri despre dragostea îngerilor pentru Dumnezeu sau despre dragostea lui Dumnezeu pentru îngeri. O relație de dragoste este rezervată Divinității.

Din veșnicie a existat o relație de dragoste între Persoanele Dumnezeirii: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. În această dragoste, Dumnezeu a acordat un loc și tuturor celor care cred în Fiul Său ca Mântuitor, care a fost dispus să moară pentru ei. Domnul Isus nu a murit pentru îngeri, ci pentru oamenii păcătoși. „Pentru că, în adevăr, El nu de îngeri Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam” (Ev. 2.16). Sămânța lui Avraam sunt toți cei care au aceeași credință ca și Avraam: într-un Dumnezeu care dă viață din moarte și care au primit o parte din această viață.

Îngerii se uită la Biserică (Adunare)

Toți cei care cred în Domnul Isus după moartea, învierea și înălțarea Sa la cer fac parte din Biserică. Biserica a luat ființă prin revărsarea Duhului Sfânt, care a fost trimis pe pământ de Domnul Isus după înălțarea Sa la cer (Ioan 16.7). Prin aceasta, acești credincioși au fost „botezați într-un singur trup” (1 Cor. 12.13). Îngerii au un interes deosebit față de Biserică. Prin Biserică, „înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu” este făcută cunoscut „stăpânilor și autorităților din locurile cerești [adică îngerilor, atât cei buni, cât și cei răi] ...” (Ef. 3.10).

Îngerii au văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în creație și s-au bucurat de ea (Iov 38.7). Ei au văzut, de asemenea, că Dumnezeu l-a creat pe om, că omul a savurat atenția specială a lui Dumnezeu și că El a umblat cu acest om în căile Sale. Ei s-au minunat de modul în care Dumnezeu S-a purtat cu omul care devenise răzvârit. Dar acum, același Dumnezeu a arătat ceva ce era încă necunoscut: că în viitor El va supune toate lucrurile lui Hristos și Bisericii. Acest lucru era ascuns în inima lui Dumnezeu, dar acum este făcut cunoscut îngerilor prin existența Bisericii.

Îngerii văd înțelepciunea lui Dumnezeu

Ceea ce puterile îngerești bune și rele văd acum în înțelepciune, atunci când privesc Biserica, nu au cuvinte pentru ceea ce văd. Această înțelepciune este atât de unică, încât depășește orice altă înțelepciune. Este „înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu”, adică o înțelepciune în tot felul de aspecte glorioase. Și această înțelepciune se vede în toți cei care împreună alcătuiesc Biserica.

Că Dumnezeu este atotputernic și suveran, îngerii știau deja. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să pună oamenii mai presus de îngeri, aceasta era suveranitatea Sa, puterea Sa nelimitată. El este atotputernic și poate face acest lucru. Dar *felul* în care Dumnezeu face acest lucru dezvăluie înțelepciunea Sa, și despre asta este vorba. El nu numai că acționează în atotputernicie, dar o face într-un mod perfect drept și în conformitate cu tot ceea ce este El în Sine: revelația perfectă a dragostei și a luminii.

Îngerii - ei există (din nou)

Domnul Isus: răsplătit de Dumnezeu

Atunci când El tratează Biserica în acest mod, El nu este nedrept față de oricare dintre celelalte creaturi ale Sale sau în contradicție cu ceva ce este în Sine Însuși. Îngerii au avut o poziție mai înaltă în creație decât omul. Este oare nedrept ca El să dea acum creaturilor josnice, neascultătoare, care L-au adus pe Creator la cruce, o poziție mai presus de acești îngeri, care L-au slujit întotdeauna cu credincioșie și care nu au făcut niciodată ceva ce El nu a vrut? Nu, pentru că lucrarea care a fost necesară pentru aceasta a fost făcută de Domnul Isus ca Om la cruce. Acolo El a dezvăluit tot ceea ce este Dumnezeu, lumină și dragoste. El a arătat ura lui Dumnezeu față de păcat și dragostea Sa pentru păcătos în toate aspectele lor. Acolo El a restaurat tot ceea ce fusese distrus prin lucrarea lui satan și a îngerilor săi. Acolo El a deschis calea pentru ca Dumnezeu să Își împlinească toate planurile Sale. Pentru aceasta, Dumnezeu L-a răsplătit cu un loc mai presus de toate și a făcut ca Biserica să fie acolo una cu El (Ef. 1.20-23). Îngerii văd acest lucru și recunosc în aceasta înțelepciunea așa de felurită a lui Dumnezeu.

Din pricina îngerilor

În Biblie, Biserica este comparată și cu o femeie. Femeii, ca persoană, i se permite să exprime bărbatului ca persoană ceea ce este Biserica în raport cu Hristos. Ei i se permite să arate acest privilegiu prin atitudinea ei de supunere față de soțul ei: „După cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor în toate” (Ef. 5.24).

Această atitudine de subordonare se recunoaște și printr-un semn exterior: „De aceea, din cauza îngerilor, femeia trebuie să aibă un semn de autoritate pe capul ei” (1 Cor. 11.10). Pentru a arăta acest lucru, ea poartă un acoperământ pe cap, atunci când se roagă sau profetește. Ea face acest lucru „din cauza îngerilor”, despre care este scris în Efeseni 3 că privesc cu cel mai mare interes la Biserică (Ef. 3.10). Iar atunci când femeile reprezintă Biserica, este de cea mai mare importanță ca ele să le dea îngerilor o imagine corectă despre ea și nu una falsă.

Nu legat de cultură sau de timp

De aceea este atât de tragic faptul că purtarea acoperirii capului (în cazurile în care Dumnezeu dorește acest lucru) dispare din ce în ce mai mult. Adesea, acest lucru se face cu argumentul că este o înfățișare învechită, legată de cultură. Dar aceasta este o rătăcire uriașă și o inducere în eroare gravă. Ordinea creației lui Dumnezeu nu este legată de cultură sau de timp. Nu are oare Dumnezeu voie să stabilească ordinea în creația Sa (1 Cor. 11.3) și modul în care aceasta trebuie menținută și făcută vizibilă? Respectarea acesteia este pentru gloria Sa și pentru binecuvântarea omului. Acoperirea capului și părul lung al femeii o fac pe aceasta să fie o martoră vizibilă a ceea ce este Biserica nevăzută.

Cu regret, diavolul a reușit să reducă puterea acestei mărturii la aproape zero. Faptul că acest lucru reușește cu femeile din lume nu trebuie să surprindă pe nimeni. Dar faptul că are atât de mult succes cu femeile credincioase este dureros. Mai există oare femei care tânjesc să poarte această mărturie, care implică fără îndoială rușine? Mai există încă bărbați care le încurajează pe soțiile (lor) să facă acest lucru (nu: să le pună acest lucru ca pe un jug)? Femeia care crede sincer că există îngeri, nu vrea ea să le arate o imagine corectă a Bisericii?

Ce mai văd îngerii

Oamenilor le place să vadă îngeri. Ei *au văzut* îngeri cu anumite ocazii. Cu toate acestea, Dumnezeu nu satisface curiozitatea nesănătoasă a omului - deși satisface curiozitatea sănătoasă a îngerilor. La rândul lor, și îngerilor le place să vadă ceva, să descopere ceva, atunci când se

Îngerii - ei există (din nou)

uită la oameni. S-a subliniat deja că ei privesc Adunarea, pentru a percepe înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu în ea. De asemenea, ei tânjesc să vadă ceva din efectul Evangheliei. Ei nu au nicio parte în Evanghelia însăși. Dar ei tânjesc să vadă lucrurile anunțate în Evanghelie. Acestea sunt „lucruri în care îngerii doresc să privească de aproape” (1 Pet. 1.12).

Predicatorii Evangheliei au adus mesajul mântuirii păcătoșilor. În ceea ce privește mântuirea păcătoșilor, ei au vorbit despre suferințele lui Hristos și despre gloria care le-a urmat (1 Pet. 1.11). Acest mesaj trebuie să fi fost un miracol pentru îngerii aleși. Ei înșiși sunt într-o stare de puritate imaculată și se află într-o sferă de glorie radiantă. Acum, ei văd că această sferă de glorie este făcută accesibilă creaturilor slabe, păcătoase, răzvrătite și muritoare. Singurul motiv, pentru care aceste creaturi pot intra în acest mediu, este harul lui Dumnezeu, care li s-a arătat datorită suferinței lui Hristos.

Îngerii ca spectatori

Este de mirare că îngerii sunt atât de dornici să privească aceste lucruri? Ei sunt doar spectatori ai harului, nu părtași la el. Cu toate acestea, ei sunt uimiți să privească efectele harului lui Dumnezeu în oamenii păcătoși.

Dar mai este ceva, la care ei se uită. Ei se uită, de asemenea, la comportamentul celor care au o sarcină specială de îndeplinit în Biserică: „Te îndemn înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus și a îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri fără prejudecată, nefăcând nimic cu părtinire” (1 Tim. 5.21). Și Pavel este conștient că îngerii se uită la el și la colaboratorii săi. El se dă pe sine însuși drept exemplu pentru credincioșii din Corint. Aceștia căutau recunoașterea din partea lumii și doreau să exercite o influență asupra guvernării lumii. Dar, spune Pavel, nu aceasta este sarcina noastră: „Am ajuns o priveliște pentru lume și pentru îngeri și pentru oameni” (1 Cor. 4.9). Acest lucru este altceva decât de a domni și de a exercita o influență politică.

Ce vede lumea, ce văd îngerii și oamenii de la creștini? Oare văd îngerii că aceștia se consacră cu toată viața lor lui Hristos și se mulțumesc cu ocara lumii?

6. Îngerii căzuți

Demonii și influența lor

Este necesar să ne îndreptăm atenția și asupra îngerilor căzuți sau a demonilor. Acest lucru se datorează faptului că trăim într-o lume în care suntem înconjurați de puteri demonice care exercită o influență extraordinară asupra oamenilor. Din fericire pentru credincioși, acestea nu mai trebuie să fie un motiv de teamă. Creștinii credincioși pot ști că Domnul Isus a frânt în mod fundamental puterea lor pe cruce. „După ce a dezbrăcat stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce” (Col. 2.15; Ev. 2.14; 1 Ioan 3.8). Numai prin permisiunea conștientă a acestor puteri își pot exercita demonii influența în viața credincioșilor.

Domeniul puteri lui satan și a îngerilor săi

Când Pavel îl numește pe satan „căpetenia autorității văzduhului” (Ef. 2.2), prin „văzduh” el înțelege lumea demonilor. Sfera de putere a demonilor este „întunericul” (Ef. 6.12). Atunci când Domnul Isus S-a lăsat luat în captivitate, El a spus mulțimii care venise la capturarea Sa: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Lc. 22.53). Tot întunericul spiritual care există în lume este condus de demoni. De aceea, satan este numit „stăpânitorul lumii acesteia” și „dumnezeul veacului acestuia” (Ioan 12.31; 2 Cor. 4.4).

Acești demoni au încă o anumită marjă de manevră pentru a-și dezvolta activitățile rele. Spun „o anumită marjă de manevră”, pentru că nici măcar satan și îngerii săi nu pot face mai mult decât permite Dumnezeu. Satan recunoaște acest lucru în cazul lui Iov: el vorbește despre un gard de protecție în jurul lui Iov și al casei sale (Iov 1.10), pe care el însuși nu-l poate pătrunde. Numai dacă Dumnezeu permite, satan poate face ceva împotriva lui Iov. Dar chiar și în acest caz, Dumnezeu stabilește granița (Iov 1.12).

Îngeri deja legați

Există și demoni care nu mai au această marjă de manevră pentru a-și face lucrarea lor distrugătoare. Pe acești îngeri căzuți, Dumnezeu i-a „aruncat în cea mai adâncă groapă de întuneric [în greacă: *tartaros*], i-a predat să fie ținuți în lanțurile întunericului pentru judecată” (2 Pet. 2.4). Aceștia sunt îngeri „care nu și-au păstrat starea lor inițială, ci și-au părăsit locuința” (Iuda 6). Așadar, aceste două pasaje nu vorbesc despre toți îngerii căzuți. Este vorba despre un anumit grup, care a păcătuit într-un anumit mod și care este deja pedepsit pentru aceasta.

Despre acești îngeri se spune că „și-au părăsit locuința”. Acest lucru înseamnă că nu și-au păstrat poziția inițială. Dumnezeu a dat fiecărui tip de creatură locul său în ordinea creației Sale. Nicio creatură nu are dreptul să schimbe ceva în această ordine. Acești îngeri, însă, și-au luat acest drept. Cum au procedat ei este scris în Geneza 6: „Fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și și-au luat soții din toate pe care le-au ales” (Gen. 6.2). În Vechiul Testament, expresia „fiii lui Dumnezeu” este o denumire pentru îngeri, niciodată pentru oameni; altfel, contrastul „fiii lui Dumnezeu” și „fiicele oamenilor” nu ar avea nici un sens.

Un păcat deosebit de îngrozitor

Acești îngeri au preferat să ia un loc printre oameni și să se comporte ca și cum ar fi fost oameni pe pământ. Această răzvrătire evidentă împotriva lui Dumnezeu, împotriva ordinii stabilită de El, nu putea fi lăsată nepedepsită de El. El a ucis prin potop tot ce trăia pe pământ. Pe acești îngeri „îi ține în lanțuri eterne, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari” (Iuda 6).

Îngerii - ei există (din nou)

Există deci o diferență între acești îngeri și satan și îngerii lui. Satan și adepții lui s-au înălțat la nivelul lui Dumnezeu în mândria inimii lor (1 Tim. 3.6; Is. 14.13,14). Ca un păcat suplimentar, mărturisind o depravare și mai profundă a acestor ființe, unii dintre îngerii lui satan, în răutatea inimii lor, s-au coborât la nivelul omului. Este, de asemenea, caracteristic stricăciunii profunde a omului faptul că el s-a asociat cu aceste ființe decăzute. Iuda compară în următorul verset comportamentul acestor îngeri cu cel al Sodomei și Gomorei: „După cum Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor, dedându-se curviei, la fel ca ei, au umblat după altă carne” (Iuda 7). Sodoma și Gomora au fost distruse de Dumnezeu din cauza degenerării lor sexuale. Din toate acestea reiese clar cât de dezgustător este pentru Dumnezeu atunci când creaturile Sale se răzvrătesc împotriva ordinii pe care El a instituit-o în creație.

Caracteristicile demonilor

Satan și îngerii săi nu și-au pierdut voința, viața emoțională și marea lor inteligență prin căderea lor. Pretutindeni în Biblie este subliniată inteligența și cunoașterea lor. Ei Îl cunosc pe Isus, se pleacă înaintea Lui și Îl recunosc ca Fiu al Celui Preaînalt, Sfântul lui Dumnezeu (Mc. 1.24; 5.6,7; Lc. 4.34). Dar niciodată nu Îl numesc „Domn”. Ei vor fi obligați la această recunoaștere în viitor (Filip. 2.10,11). Demonii cred că Dumnezeu este *unul*, adică mărturisesc același adevăr ca și iudeii. Dar această credință este doar o credință intelectuală. Ea provoacă doar tremur în demoni (Iac. 2.19). Ei recunosc că nu poate exista nici o părtășie între Domnul Isus și ei (Lc. 8.28). Ei recunosc autoritatea Lui, atunci când îi cer o favoare (Lc. 8.31). Se supun, atunci când El le poruncește să se îndepărteze de oameni (Mc. 1.25,26; 9.25,26).

Demonii dau o putere extraordinară oamenilor care se află sub puterea lor (Mc. 5.3,4; Fap. 19.15,16). De asemenea, ei își împing victimele la automutilare sau autodistrugere (Mc. 5.5). Ei sunt conștienți că destinul lor veșnic este chinul și pierzarea (Mt. 8.29; Lc. 4.34; Apoc. 12.12). Singurul lor scop este să distrugă cât mai multe vieți omenești (Lc. 9.39; Ioan 10.10; 1 Pet. 5.8) și să îi ducă cu forța la propria lor destinație veșnică (Mt. 25.41). Oamenii sunt pierduți pentru că „dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei” (2 Cor. 4.4).

Satan are experiență cu omul

Satan nu este atotștiutor. Demonii nu sunt atotștiutori. Ei nu pot citi gândurile sau vedea în inima unui om. Numai Dumnezeu poate face aceasta, înaintea căruia toate lucrurile sunt „goale și descoperite” (Ev. 4.13). Dar ei au secole de experiență în relațiile cu oamenii. Ei știu exact cum reacționează oamenii la anumite lucruri. Aceasta se poate compara cu oamenii care pe baza observării animalelor și a relației cu ele știu cum reacționează acestea. Inteligenți, precum sunt, satan și îngerii lui se adaptează cu iscusință la poftele omului. Acesta este modul în care a intrat păcatul în lume.

Diavolul și-a folosit toată experiența sa, și-a încercat toate vicleniile pentru a-L ispiti pe Domnul Isus să păcătuiască. Fără a obține cel mai mic succes, el „a plecat de la El pentru un timp” (Lc. 4.13). Cum se face că nu a avut niciun succes la Domnul Isus? Pentru că El a respins fiecare ispită cu un text din Cuvântul lui Dumnezeu. Necredincioșii sunt oricum în puterea lui. Pe cei credincioși îi prinde când aceștia nu mai aplică Cuvântul lui Dumnezeu ca normă în toate aspectele vieții lor.

Îngerii - ei există (din nou)

Felul de a proceda al lui Satan și al îngerilor săi

Așa cum îngerii aleși sunt numiți „duhuri slujitoare” (Ev. 1.14), Biblia îi numește pe demoni „duhuri rele” (Lc. 8.2). Și în alte locuri, demonii sunt numiți „duhuri” (Mt. 8.16; Lc. 10.17,20; Apoc. 16.14). Ei sunt deosebit de activi în stricarea adevărului și în răspândirea minciunilor (1 Tim. 4.1-3; 1 Ioan 4.1-3). Caracterul lor rău se exprimă în mod specific și prin necurăție. Acesta este motivul pentru care citim adesea despre „duhuri necurate” (Mt. 10.1; Mc. 1.27; 3.11; Fap. 8.7; Apoc. 16.13).

Satan nu numai că umblă „ca un leu care răcnește” (1 Pet. 5.8), dar se prezintă și ca un „înger de lumină” (2 Cor. 11.14). El nu vine întotdeauna încălțat în pantofi de lemn, cu mult zgomot, ci și pe vârfuri, târându-se, de neauzit. El otrăvește gândirea oamenilor, promițându-le libertatea (compară cu 2 Pet. 2.19). Pentru aceasta se folosește de învățători falși. Aceștia povestesc povești frumoase despre libertatea de a face singur ceea ce vrea fiecare, ca și cum aceasta ar da cea mai mare plăcere. Așa au propovăduit duhurile necurate libertatea sexuală. Care sunt consecințele? Căsătorii destrămate, forme anormale de conviețuire (căsătorii gay), familii destrămate, tineri libertini, SIDA. Ceea ce este anunțat ca fiind libertate se dovedește a fi o robie mortală. Un număr uluitor de mare de persoane se lasă ademenite. Numai cunoașterea adevărului (Cuvântul lui Dumnezeu) îl face pe om cu adevărat și definitiv liber (Ioan 8.32). Cel care este făcut liber prin Fiul este cu adevărat liber (Ioan 8.36).

Îngerii aleși: activi sau spectatori

Îngerii ca activi în favoarea credincioșilor apar în Biblie mai ales în Vechiul Testament, în Evanghelii, în Faptele apostolilor și în Apocalipsa. Mai ales în Apocalipsa pare să existe o explozie de activitate îngerească. Ei sunt menționați acolo de peste 50 de ori. Dar acolo este vorba și despre activitatea publică a lui Dumnezeu cu pământul. Tocmai aceasta este caracteristica pasajelor biblice menționate: În ele, accentul este pus pe pământ și pe viața credincioșilor pe pământ.

În epistolele din Noul Testament, care se referă la vremea Bisericii, de multe ori nu se spune nimic despre îngeri. Iar atunci când aceștia sunt menționați, nu este descrisă o activitate, ci o atitudine. În ele, accentul se pune mai ales pe cer. Acest lucru se datorează faptului că viața credinciosului din Noul Testament este indisolubil legată de Domnul Isus în cer. Desigur, viața credinciosului nou-testamentar se desfășoară și pe pământ. Cu toate acestea, întregul scop al vieții sale este cerul (Filip. 3.14), pentru că acolo se află Hristos (Col. 3.1-4). Un creștin în sensul deplin, biblic al cuvântului, este cel care realizează pe pământ că Dumnezeu „l-a așezat împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Ef. 2.6). Credinciosul nou-testamentar este „binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos” (Ef. 1.3). El trăiește pe pământ, dar nu pentru pământ. El trăiește pentru cer.

Cu siguranță, Dumnezeu își folosește îngerii în beneficiul credincioșilor chiar și în acest timp. Dar El nu o face atât de public ca în Vechiul Testament, în Evanghelii, în Faptele apostolilor și în Apocalipsa. În epistole, îngerii aleși sunt în mare parte spectatori. Atunci când sunt trimiși, ei înșiși par să rămână în mare parte discreți. Doar acțiunea lor este uneori vizibilă.

Îngerii căzuți: spectatori sau activi

Și îngerii căzuți privesc la oameni. Și ei văd înțelepciunea lui Dumnezeu în Biserică. Activitățile lor se regăsesc în întreaga Biblie. Dar mai mult ca oricând ei sunt activi în timpul Noului Testament. Acest lucru are legătură cu vremurile din urmă. Satan știe că mai are puțin timp la dispoziție. De asemenea, are de-a face cu acea mare revelație a înțelepciunii lui Dumnezeu în

Îngerii - ei există (din nou)

Biserică. Satan și îngerii săi sunt plini de o ură nestăvilită față de tot ceea ce face Dumnezeu. Cu cât este mai mare lucrarea lui Dumnezeu, cu atât mai mare este elanul urii lor. Cu atât mai încăpățânat satan și demonii săi vor face tot ce le stă în putință pentru a distruge această lucrare. În special în epistola către Efeseni sunt descrise cele mai înalte binecuvântări pe care Dumnezeu le-a dat creștinului credincios. Tocmai acolo citim despre vicleniile diavolului (Ef. 6.11b).

Diavolul are tot felul de strategii - de exemplu, descurajarea, dezamăgirea, confuzia, eșecul moral, aberația doctrinară - pentru a-i răpi credinciosului bucuria de a se bucura de binecuvântările sale spirituale. Toate vicleniile sale i se potrivesc ca tată al minciunii (Ioan 8.44). El va răstălmăci întotdeauna adevărul. *Dovada* acestui lucru se află deja în Geneza 3 (Gen. 3.1). Acolo găsim primele cuvinte rostite de diavol în Biblie. El pretinde că Îl citează pe Dumnezeu, dar o face în felul său. Rezultatul este căderea omului în păcat. Acesta este modul în care el procedează întotdeauna. Rezultatul este că, pentru credinciosul care prețuiește binecuvântările lui Dumnezeu și vrea să se bucure de ele, izbucnește o luptă „împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești” (Ef. 6.12). Nu există putere pentru această luptă în omul însuși. De aici îndemnul de a fi tari „în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Ef. 6.10). În același timp, Dumnezeu oferă o armură completă, și anume armura Sa (Ef. 6.13-18).

Îngerii - ei există (din nou)

7. Viitorul îngerilor

Viitorul lui satan și al îngerilor săi

Destinația finală a lui satan și a adepților săi este iadul. Înainte de a ajunge acolo, ei vor fi mai întâi alungați din cer. Acolo au acum încă acces pentru a-i acuza pe credincioși înaintea lui Dumnezeu (Iov 1.9-11; Zah. 3.1; Apoc. 12.10). Dar această activitate răutăcioasă are un sfârșit. Satan și îngerii lui vor fi aruncați pe pământ (Apoc. 12.9). Cu mare furie, satan îi persecută pe toți cei care sunt în legătură cu Dumnezeu. Dar și această activitate rea ajunge la sfârșit. La venirea Domnului Isus din cer, cei mai mari doi tovarăși de arme ai lui satan, fiara și falsul profet, sunt prinși primii. Sentința lor este executată fără proces: „Cei doi au fost aruncați de vii în iazul de foc care arde cu pucioasă” (Apoc. 19.20).

După aceasta, vine un înger din cer „având cheia Adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și l-a apucat pe balaur, șarpele cel vechi, care este Diavol și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani, și l-a aruncat în Adânc, și a închis și a pecetluit deasupra lui” (Apoc. 20:1-3a). „Adâncul” nu este iadul. Este locul în care satan își ispășește „închisoarea preventivă”, fără libertate de mișcare. „Și, când se vor împlini cei o mie de ani, Satan va fi dezlegat din închisoarea lui și va ieși să amăgească națiunile” (Apoc. 20.7,8a). După ce a organizat această - ultima - răzvrătire, Dumnezeu execută judecata finală: „Și diavolul, care i-a amăgit, a fost aruncat în iazul de foc și pucioasă, unde sunt și fiara și falsul profet; și vor fi chinuți zi și noapte, în vecii vecilor” (Apoc. 20.10).

Oamenii: mai presus de îngerii aleși

Îngerii au fost creați mai devreme decât omul. Ei sunt superiori omului în ceea ce privește puterea și înțelepciunea. Ei sunt purtătorii tronului lui Dumnezeu și înconjoară tronul. Ei se află în imediata vecinătate a lui Dumnezeu. Ei se supun imediat oricărei porunci a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, omului i se acordă o poziție mai presus de îngeri. Acesta este rezultatul lucrării lui Hristos pe cruce.

Dumnezeu, datorită lucrării Sale, L-a așezat pe Hristos la dreapta Sa în locurile cerești, „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie ..., și ca și Cap peste toate L-a dat Adunării, care este Trupul Său” (Ef. 1.20-23). Biserica (care este formată din oameni răscumpărați) este făcută una cu Omul Isus Hristos. Prin aceasta, acești oameni au parte de tot ceea ce El a primit ca Om: moștenirea și cerul și pământul și guvernarea asupra lor (Ef. 1.10,11).

Îngerii: supuși oamenilor

Viitoarea guvernare asupra pământului nu este încredințată îngerilor. Evrei 2 nu lasă nicio îndoială sau neînțelegere în această privință: „Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni” (Ev. 2.5). Începând cu acest verset, autorul descrie în Evrei 2 gloria Domnului Isus. Am văzut cum a descris-o deja în capitolul 1. Acolo a arătat clar cât de înălțat este Domnul Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, mai presus de îngeri. În Evrei 2, însă, el descrie gloria Sa în legătură cu lumea locuită care va veni. De aceea el își concentrează întreaga atenție asupra gloriei Sale ca Fiu al Omului. Și aici, ocazia este o comparație cu îngerii, numai că aici aceștia sunt complet excluși. În Evrei 1, ei au avut locul lor, pentru a arăta cât de înălțat este Domnul Isus deasupra lor. În Evrei 2, ei nu au niciun loc, pentru că ei nu guvernează lumea viitoare. Locul de guvernare va fi dat în curând de Dumnezeu Fiului Omului. Credincioșii vor avea dreptul atunci să guverneze împreună cu El. Ei vor guverna chiar și pe îngeri (1 Cor. 6.3), adică le vor da însărcinări.

Îngerii - ei există (din nou)

Îngerii în Împărăția păcii

Când Domnul Isus va domni în mod public ca Fiul Omului și Biserica împreună cu El, „îngerii lui Dumnezeu se vor urca și se vor coborî peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Să observăm ordinea! Ei se urcă mai întâi de la Fiul Omului. Aceasta înseamnă că Domnul Isus domnește ca Împărat pe pământ. Îngerii vor călători înainte și înapoi între pământ și cer, pentru a împlini voia Sa, care se îplinește atunci în mod desăvârșit atât în cer, cât și pe pământ. Cerul și pământul vor fi atunci unite. Aceasta este împlinirea deplină a laudelor aduse lui Dumnezeu în noaptea în care S-a născut Domnul Isus: „Și deodată a fost împreună cu îngerul o mulțime de oștire cerească, lăudând pe Dumnezeu și spunând: «Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!»“ (Lc. 2,13,14).

Sursa: <https://www.kingcomments.com/de/themen/verschiedene-themen/engel--es-gibt-sie-wieder>